

Tämä runo on niitä ensimmäisiä, kun aloin runoilla v.2005. Kirjoitin alussa lähinnä vain kaipuurunoja - purin niihin eron tuskaa. Runo on täynnä kuvakieltä ja klisettä, mutta samalla se on aito kuvaus kaipuusta. Olin eronnut ja kaipasin exääni fyysisellä tasolla paljon, vaikka en olisikaan halunnut häntä elämäni enää missään muodossa oikeasti takaisin. Mutta kehon kaipuu oli kova. **** Jos olisit tässä vierelläni, painaisin pääni olkaasi vasten ja hengittäisin tuoksuasi, sen minkä lähtiessäsi veit. Tuo tuoksusi tuulessa tyköni, anna pala itsestäsi lohduttamaan. Vangitsen sen ihoni hekumaan, ja sidon sen huulieni peitoksi. Kudon tuoksustasi kudelman kupeitteni kaipuuta peittämään. Luovuthan palasta tuoksuasi turvani tähden. Ripustaisin sen kankaaksi vuoteeni ylle, lohduksi yöni yksinäisyyteen.